

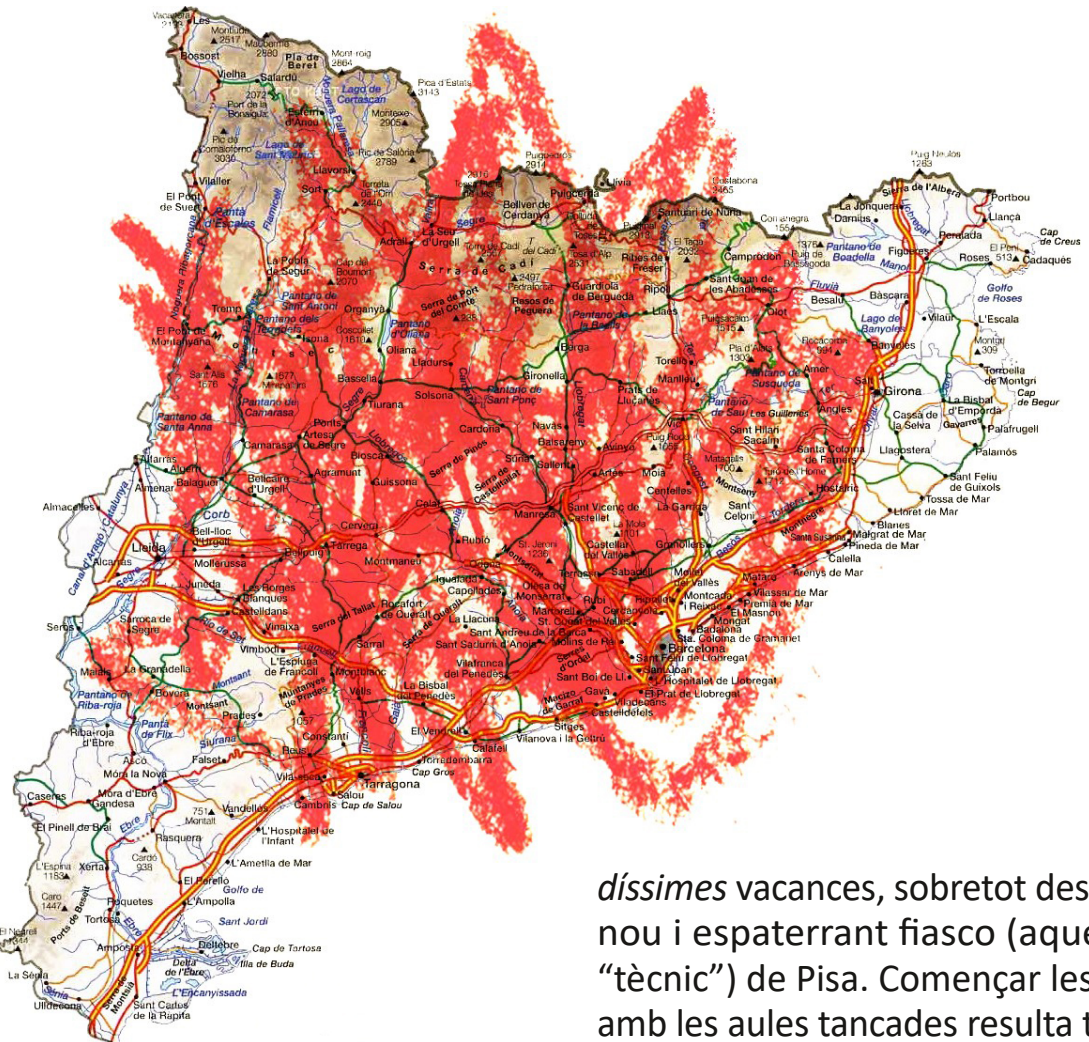
A L'AIGÜERA

El futur anunciat del català i de Catalunya

Catalunya deambula amb els seus problemes. El mapa de desgràcies nacionals és un avís general i urgent de crisi global. Trens, carreteres, pressupostos, habitatge, màfies (sobretot a Sant Jaume), cultura, llengua, sanitat, docència, desigualtats socials, auge del feixisme i un llarguíssim etcètera. El que queda ja és només paciència... i s'acaba. La perspectiva, a mig termini, no millora i, a la llarga, esgarrija.

La Generalitat treballa (o això diu), però tampoc no se sap en quina direcció. Mentre vol potenciar la llengua, renuncia una i altra vegada a drets ja conquerits. Per exemple, alhora que fa gala del seu afany lingüístic, flexibilitza el requisit del català per a dirigir els centres culturals del país. Ja no cal que el director d'un museu entengui el català, amb l'anglès ja farem. El que té nassos és que, alhora que aplica aquesta mesura, el govern envia un missatge a la ciutadania: "la Generalitat garantirà que l'aprenentatge del català tingui el paper cohesionador que correspon en el procés de regularització". Frase aclaridora a fe. En tot cas, com a resposta a aquesta colla de galifardeus, sempre va bé recordar els bons clàssics: *la Llei d'Estrangeria, per a la reina* —ara emèrita— *Sofia*.

La cultura es veurà també molt reforçada si els mestres compleixen la vaga anunciada pel primer dia de curs escolar —que és com dir: si el Departament d'Educació no es posa les piles i abaixa la persiana per unes *merescu-*

díssimes vacances, sobretot després del nou i espantant fiasco (aquest cop, "tècnic") de Pisa. Començar les classes amb les aules tancades resulta tota una promesa pedagògica aplicada. Ni mestres ni govern aprofitaran els tres mesos de vacances, de manera que el ball començarà sense l'orquestra preparada. Clar que tenim pressupostos aprovats i això, a la llarga, millorarà l'ensenyament: arreglaran el pati, plantaran tres geranis i invitaran al mossèn de la parròquia perquè els beneeixi a tots.

En aquest engrescador "paper cohesionador" de l'entitat cultural catalana, no parlarem d'una RENFE castellana, ni d'una retolació catalana. Per a reclamar aquests luxes, primer hauríem de tenir un servei ferroviari o una circulació mínimament com cal. Primer el primer, que diuen els que no tenen pressa.

I tampoc parlem del catalanet que arriba a Urgències i, entre el dolor i l'idioma, no s'explica prou bé al metge que es troba emmerdat en el procés de "regularització" i acaba sortint de l'hospital amb la cama amputada.

Parlar d'aquestes coses potser no estigui bé, potser sigui provocar, la crítica per la crítica, promoure inquietud i mal estar als bons ciutadans d'un país que, poc a poc, van oblidant el nom de la seva terra.

De veritat, veritat, no en saben més o treballen a favor de la Imperial Espanya?

